

Sygn. akt IV Ka 1054/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Grebla

Sędziowie: SO Ireneusz Bieniek (spr.)

SR Mariusz Sitko

Protokolant: prot. Grażyna Rokita

przy udziale Joanny Kowalskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku, sprawy

K. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 27 czerwca 2013r. sygn. akt II K 710/12/N

wyrok w zaskarżonej części to jest w odniesieniu do oskarżonego K. S. utrzymuje w mocy i zwalnia go od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz oskarżyciela substydiarnego M. T. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem kosztów udzielonego zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Ireneusz Bieniek SSO Tomasz Grebla SSR (del.) Mariusz Sitko

Sygn akt IV Ka 1054/13

UZASADNIENIE

K. S. został oskarżony o to, że:

I. w nieustalonym dniu października 2010r. wypowiedział groźby pozbawienia życia pod adresem M. T., przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

W. S. została oskarżona o to, że:

II. w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem od nieustalonego dnia grudnia 2010r. do grudnia 2011 roku w K. wypowiedziała pod adresem M. T. groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 roku, sygn. akt II K 710/12/N orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. na mocy art. 66 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k., po przyjęciu, że oskarżony K. S. w nieustalonym dniu miesiąca października 2010r. w K. groził M. T. pozbawieniem życia, a groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, postępowanie karne przeciwko oskarżonemu K. S. o powyższy czyn stanowiący występki z art. 190 § 1 k.k. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. uniewinnia oskarżoną W. S. od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. II aktu oskarżenia;

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego K. S. zarzucając w apelacji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że K. S. nieustalonego dnia października 2010r. w K., działając z zamiarem bezpośrednim, groził M. T. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podczas gdy okoliczność ta została ustalona jedynie na podstawie zeznań złożonych przez oskarżyciela posiłkowego M. T., brak jest innych dowodów świadczących o tym, że wątpliwa relacja oskarżyciela posiłkowego polega na prawdzie, oskarżyciel posiłkowy złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa dopiero w grudniu 2011r., a strony pozostają w kilkuletnim konflikcie sąsiedzkim, zaś liczne okoliczności faktyczne wskazują, że M. T. nie obawiał się spełnienia rzekomej groźby K. S.,

2. naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 7 kpk w zw. z art. 438 § 2 kpk poprzez przyjęcie, że zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, iż osoba będąca w głębokim konflikcie z rozmówcą, w chwili zdenerwowania używa dosadnych słów i wyrażeń, podczas gdy konstatacja taka jest zbyt dalekosiężna, a to, jak osoba będąca w konflikcie z rozmówcą zachowa się, zależy od okoliczności faktycznych, przedmiotu konfliktu i charakterów stron konfliktu; konstatacja ta w żadnym wypadku nie powinna zostać uznana za okoliczność obciążającą K. S. i przemawiającą przeciwko uniewinnieniu go w sytuacji, gdy jedynym obciążającym go dowodem są zeznania złożone przez stronę niniejszego postępowania – oskarżyciela posiłkowego M. T..

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

zmianę przedmiotowego wyroku poprzez uniewinnienie K. S. od zarzucanego mu czynu na podstawie art. 437 § 2 kpk, bądź z ostrożności procesowej, o uchylenie go w oznaczonej na wstępie części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W stosunku do oskarżonej W. S. wyrok nie został zaskarżony i w związku z tym, w tej części, jest prawomocny.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, a podniesione w niej zarzuty nietrafne. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w konfrontacji z materiałem dowodowym, daje podstawy do twierdzenia, iż Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej oceny dowodów, a przedstawiona przez Sąd argumentacja jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a zatem znajduje oparcie w dyrektywach określonych w art. 7 kpk, pozostając w konsekwencji pod ochroną tego przepisu. Argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji stanowią tylko niezasadną polemikę z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji.

Oceniając dowody Sąd meriti wskazał jakim dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, a jakim waloru wiarygodności odmówił i dlaczego. Ocenę tą cechuje także obiektywizm. Sąd dokonał oceny całokształtu zgromadzonego materiału

dowodowego, a więc nie tylko wyjaśnień oskarżonych i oskarżyciela posiłkowego (subsydiarnego), lecz także innych przesłuchanych w sprawie świadków.

Nie powtarzając w całości argumentacji Sądu meriti, które Sąd Odwoławczy akceptuje, zwrócić jednak należy uwagę, iż wbrew argumentacji apelacji – Sąd Rejonowy trafnie zwrócił uwagę na zeznania świadka H. F., w rozmowie, z którą oskarżony K. S. przyznał, że spotkał na klatce schodowej oskarżyciela posiłkowego, którego poprosił aby ten się uspokoił, gdyż jego zachowanie jest nie do zniesienia, podczas gdy sam oskarżony zaprzeczał aby kiedykolwiek rozmawiał z pokrzywdzonym. Wbrew twierdzeniom oskarżonego takie zdarzenie miało więc miejsce, a to, że oskarżony nie przyznał się wobec świadka H. F. do tego, iż wówczas skierował pod adresem pokrzywdzonego groźbę pozbawienia życia – w świetle zasad doświadczenia życiowego nie może dziwić.

Chybione są także argumenty apelacji zmierzającej w kierunku wykazania, iż pokrzywdzony nie obawiał się spełnienia groźby. W żaden sposób nie przemawia za tym fakt, iż procesowe zawiadomienie o przestępstwie oskarżyciel posiłkowy zgłosił ponad rok później. Można obawiać się spełnienia groźby, co nie oznacza automatycznego i natychmiastowego złożenia procesowo skutecznego zawiadomienia do organów ścigania.

Sąd Rejonowy trafnie przy tym zauważa, iż eskalacja konfliktu sąsiedzkiego powodowała, że obawa oskarżyciela narastała w wyniku kolejnych incydentów w postaci gróźb W. S., które wprawdzie nie realizowały znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk, z przyczyn wskazanych przez Sąd meriti w uzasadnieniu wyroku, lecz które jednak były wypowiedzane, a pokrzywdzony dowiadywał się o nich od osób trzecich.

W związku z powyższym uznając apelację za niezasadną Sąd Odwoławczy wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy (art. 437 § 1 kpk), a zważywszy na sytuację materialną oskarżonego, który jest osobą bezrobotną, zwolnił go od ponoszenia należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 kpk).

SSO Ireneusz Bieniek SSO Tomasz Grebla SSR Mariusz Sitko

(...)